

Barbies en seks

'Goedemorgen', zwaait Tess. Ze staat voor haar huis op me te wachten. Ze is al jaren mijn BFF. Tot vorig jaar zaten we op dezelfde school. Nu zit ik in het middelbaar, in 1B. Tess zit in het vijfde leerjaar. Ze is heel slim. Waarschijnlijk gaat ze na het zesde leerjaar naar 1A. 1A is voor slimme kinderen. In 1B zitten de domme kinderen, zoals ik. Ik ben niet echt dom. Of toch niet zo dom als sommige leerlingen uit mijn klas. Mevrouw Adams zegt dat we slim zijn. Dat in 1B zitten niet betekent dat je dom bent. Ik wil haar wel geloven. Maar misschien zegt ze dat gewoon om lief te zijn. Mevrouw Adams is heel lief.

'Heb je onze foto op facebook gezien?' vraagt Tess me. Ik knik. 'Echt leuk! Misschien kunnen we straks na school langs de stoffenwinkel. Ik wil graag glitters kopen om op mijn baskets te naaien. Diamantjes of roze. Wat vind jij? Luister je wel?' Tess stopt met praten. Ze kijkt me aan. 'Wat is er met jou? Je bent zo stil.' Ik kijk naar Tess. Vertel ik haar over mijn droom? Ik denk er al de hele ochtend aan. Hij wil niet uit mijn hoofd. Maar ik kan niet zeggen dat ik een *seksdroom* heb gehad. Wat zal Tess van me denken? Stel je voor dat ze het aan anderen vertelt? Wat als ze me uitlacht?

'Er is niks', zeg ik luchtig. 'Ik heb gedroomd.'

'Ik heb ook gedroomd', valt Tess me bij. 'We waren beroemde fashion designers en...' Ze ratelt maar door. Ik knik en zeg 'aha'. Ik denk aan Artan. Tess port tegen mijn ribben. 'Joh, je luistert niet!'

'Wat?' vraag ik. Ik heb geen idee waarover ze het heeft.

'Wat heb je?' snauwt Tess. 'We willen toch fashion designers worden? Dan moeten we toch kleding ontwerpen! Kom je straks kijken naar mijn barbies of niet?'

'Alles goe, Soukaina?' Artan steekt zijn hand op terwijl hij voorbij fietst. Mijn lichaam bevroest. Een bliksemschicht raast van mijn hoofd tot in mijn buik. Deze keer ben ik wakker. Daar ben ik zeker van. En dat was Artan. En ik voel me ... Ondersteboven. Het zweet breekt me uit. Dadelijk zit ik bij Artan in de klas. Zoals elke dag. Hij zit een bank voor me. Zoals elke dag. Maar het is anders vanaf nu. Ik voel me misselijk. Ik wil niet naar school. Hoe zie ik eruit? Wat vindt Artan van mij? Zei hij gewoon hallo of wil hij echt weten hoe het met me gaat? Heeft hij gehoord dat Tess over barbies praatte? Afgang! En ik heb niet eens iets teruggezegd ... Straks denkt hij dat ik kwaad ben op hem. Of dat ik niet met hem wil praten. Moet ik snel iets achterna roepen? Maar wat?

'Au!' Tess port opnieuw in mijn ribben. Ze kijkt me boos aan. Ze wacht op een antwoord. 'Nee, ik wil geen barbies kijken', snauw ik. 'Je kan niet eens "*fashion designer*" spellen. Hoe kan je er dan ooit één worden?' Tess' mond valt open van verbazing. We zijn nooit gemeen tegen elkaar en we maken nooit ruzie. En nu heb ik haar gezegd dat haar droom nooit uit zal komen ... Ik zie hoe tranen opwellen in haar ogen, maar ik heb nu geen tijd voor haar. Ik voel me rot, maar ook schuldig. Artan heeft waarschijnlijk onze foto op facebook gezien. Tess, ik en een barbie ... Wat zal hij van me denken? Dat ik een klein meisje ben dat met barbies speelt! 'En haal die foto van facebook. Hij is echt kinderachtig!' Ik draai me om en haast me naar school. Over twee minuten gaat de bel. Ik moet mijn hoofddoek nog afdoen in de inkomhal. Daar zijn spiegels. Normaal ruk ik hem van mijn hoofd als ik de school inga. Maar vandaag niet. Vandaag wil ik weten of mijn haar goed zit. Vandaag hoop ik dat ik blij ben met wat ik zie in de spiegel. Vandaag is alles anders ...

De bel gaat op het moment dat ik mijn fiets op slot doe. Ik loop het schoolplein over. Ik zie Amin van het tweede jaar. Ik groet hem — vuist geven, ‘alles goe?’, hem stompen, samen lachen. We praten over onze videogame van vannacht. Amin en ik zijn een goed online team. We lachen Ali uit als die bij ons komt staan. Hij is echt een slechte gamer! Die gast laat zich afmaken door alles wat beweegt. Ali lacht ook. Wat kan hij anders?

Ik zie mevrouw Adams naar de rij van onze klas lopen. Ik neem uitgebreid afscheid van Amin en ga naar mijn klaslokaal. Onderweg loop ik nog even de toiletten in. Ik kijk in de spiegel en controleer mijn haar. Dat zit nog goed. Ik moet er extra veel gel in doen. Anders is het een ramp als ik fiets.

Ik ga liever met de tram naar school. Maar mijn *buzzy pass* is kwijt. Alweer. Het is al de derde keer. Een kopie kost dertig euro. Mama is boos. Ze zegt dat ze geen geld heeft voor een nieuwe pas. Ik mag niet meer met de tram of bus. Ik ben al vier keer betrapt op zwart rijden. En ik sta onder toezicht van de jeugdrechter. Nog één stommititeit en dan komt de sociale dienst. Wat er dan gebeurt, weet ik niet.

De jeugdrechter is streng. Ze zegt altijd dat ik mijn best moet doen. Dat ik niet zoals mijn broer mag worden. Dat ik respect moet tonen voor mijn moeder, die hard werkt. Mama staat dan naast me. Ze zegt niets. Ze begrijpt een beetje Nederlands. Maar Nederlands spreken doet ze nooit. Ze huilt meestal en buigt haar hoofd voor iedereen. Dan zegt ze ‘*dank oe, meffrouw, sorry*’. Ik schaam me soms voor haar. Het lijkt alsof ze dom is. Waarom zegt ze *sorry*? Zij doet toch niks verkeerd! En waarom *dank u*? Niemand helpt ons.

Ik drink een slok water uit de kraan. Dan ga ik naar het klaslokaal. Iedereen is al binnen. Ik hang mijn jas aan de kapstok en open de deur. Iedereen zit al op zijn plek. Mevrouw Adams schrijft de agenda op het bord.

‘Goeiemorgen, Artan’, zegt ze. ‘Een beetje te lang geslapen?’

‘Nee’, zeg ik. Ik ben op tijd opgestaan. Ik was op tijd op school! Wat is haar probleem?’

‘Wat zeg je als je te laat binnenkomt?’ vraagt mevrouw Adams.

'Ik ben niet te laat', probeer ik. Ik weet wat ze wil. Ze wil dat ik sorry zeg. Ze eist dat leerlingen beleefd zijn. Ik haat het om me te excuseren. Het is afgang. Als ik sorry zeg, lachen de anderen me misschien uit.

'Niet te laat?' frons mevrouw Adams.

'Klopt', knik ik. Ik loop naar mijn stoel. Ik ga zitten en pak mijn agenda. Ik rommel extra lang in mijn versleten rugzak. Ik voel dat iedereen me aankijkt. Ook mevrouw Adams. Ik doe alsof ik het niet merk. Ik sla mijn agenda open en wacht.

'Ik verwacht excuses', zegt mevrouw Adams. Ze staat voor mijn bureau en kijkt me indringend aan. Het is muistil in de klas. Alle blikken zijn op mij gericht. Ik pers mijn lippen op elkaar. Mijn handen ballen zich tot vuisten. Ik kijk boos naar mevrouw Adams. Hoe kan ze me deze afgang aandoen? Ze weet dat het eerverlies is. Sorry zeggen wil ik niet. Kan ik niet. Ik wil haar uitschelden, maar dat verdient ze niet. Mevrouw Adams is OK. Voor een leerkracht dan. Als ik haar blik niet meer kan verdragen, kijk ik weg. Ik steek mijn agenda weer in mijn boekentas. Ik sta op en loop de klas uit. Ik knipoog naar Klaudia. Ik trek een gek gezicht naar Mouslim. Dan sta ik op de gang. Alleen. Alweer. Ik ben boos. Op mevrouw Adams die me een afgang bezorgde. Op mijn broer omdat hij me de hele tijd sms't sinds mijn bezoek. Hij wil weten wanneer ik zijn *spul* breng. En kwaad op mezelf omdat ik alweer in de shit zit.

Mevrouw Adams komt de gang op. 'Deze deur is niet geluiddicht', zegt ze tegen de klas. 'Ik verwacht dat jullie rustig verder werken aan de oefeningen. Begrepen?' Sommige leerlingen mompelen '*ja mevrouw*'. Mouslim steekt zijn middenvinger naar me op en trekt een gek gezicht. Ik lach. Mevrouw Adams sluit de deur en kijkt me streng aan.

'Sorry dat ik te laat was', stamel ik. Als ik alleen ben met haar, wil ik me wel excuseren. Ik kijk naar mijn schoenen. Ik hoop dat het hiermee klaar is.

'Was dat nu zo moeilijk?' vraagt mevrouw Adams. Ik schud nee. Problemen heb ik niet nodig. Ik zet een stap richting de deur en kijk haar vragend aan. Ik wil terug naar de klas. 'Artan, hoe gaat het met je?'

Shit, daar gaat ze weer! Mevrouw Adams wil altijd praten. Ik hou niet van praten. Het maakt me ongemakkelijk. 'Goed.'

'Hoe is het thuis?' informeert mevrouw Adams.

'Goed', zeg ik. Ik kijk opnieuw naar de deur. 'Alles is prima. Ik was gewoon te laat.'

'Ben je gelukkig?' vraagt mevrouw Adams. Ik frons verbaasd mijn wenkbrauwen. Die vraag verwachtte ik niet.

'Gelukkig?' herhaal ik. 'Waarom zou ik gelukkig zijn?'

Nu is het mevrouw Adams die verbaasd kijkt. 'Omdat je leeft. Omdat het leven mooi is. Je bent een gezonde, slimme jongen. Je bent de slimste jongen van de klas. Jij hoort eigenlijk niet thuis in mijn klas. Wat ik je moet leren, ken je al. Je verveelt je tijdens de les. En als je je verveelt, ga je je misdragen. Doe je best dit jaar! Dan kan je volgend schooljaar misschien naar 1A. Je hebt nog een heel leven voor je. Je kan worden wat je wil. Je kan zijn wie je wil. Gebruik je talenten. Je bent een goede jongen. Maak de juiste keuzes. Werk jezelf niet steeds in de problemen. Je bent meer waard dan dat.'

Ik kijk nog steeds naar de grond. Mevrouw Adams geeft me een schouderklopje. Ik kijk haar aan. 'Je bent een goede jongen, Artan. Vergeet dat niet!' Ze glimlacht en ik glimlach terug. Even voel ik me echt goed. Misschien moet ik echt mijn best doen. Misschien ...

Ik ga na mevrouw Adams de klas in. 'Goed', zegt ze, 'we gaan de oefeningen verbeteren.' Ik kijk naar mijn klasgenoten. Hebben ze gehoord wat er op de gang gezegd is? Mouslim hangt verveeld in zijn stoel. Klaudia draait een haarlok rond haar vingers en geeft me een kushandje. Chaimae fluistert iets tegen Anissa. Alles lijkt normaal.

Ik loop langs Soukaina en ga op mijn plaats zitten. Soukaina staart me al de hele tijd aan. 'Wat is er?' mompel ik. Ik pak mijn agenda uit mijn rugzak.

'Is alles goed met je?' fluistert Soukaina. Alsof het haar wat kan schelen!

'Alles is prima nu ik jou zie', zeg ik sarcastisch.

'Artan, let op!' berispt mevrouw Adams me.

'Dat doe ik toch', antwoord ik.

'Waarom heb je dan nog niets opgeschreven?' vraagt mevrouw Adams streng.

'Ik kan mijn pen niet vinden', mompel ik.

'Je komt naar school zonder pen?' zegt mevrouw Adams. Ze kijkt me aan en zucht. Ik word opnieuw boos. Gisteren zat er nog een pen in mijn rugzak. Zeker weten. Kan ik er iets aan doen dat die er niet meer in zit?

'Artan', fluistert Soukaina. Ik kijk achterom. Ze geeft me een pen en glimlacht.

'Swag', zeg ik. 'Je bent een schatje, Soukie!' Ik knipoog naar haar. Klaudia en Saïda hebben het gezien. Ze giechelen. Soukaina begint te blozen. Ik knipoog ook naar Saïda. Die geeft me een kushandje.

'Artan!' Mevrouw Adams roept zo luid dat ik bijna van mijn stoel val. Ik leun altijd op de achterste twee poten. Dat staat stoer. Even wil ik terugroepen, maar ik houd me in. Anders stuurt ze me misschien terug naar de gang. Ze herhaalt haar vraag en ik antwoord. Makkelijk zat. De persoonsvorm, die ken ik al twee jaar.

'Goed zo', zegt mevrouw Adams. 'Maar zwijg nu en let op.'

'Swag', antwoord ik. Mevrouw Adams schudt haar hoofd en ze zucht. Maar ik zie dat ze het niet meent. Haar ogen lachen een beetje. Ik knipoog naar haar. Ze lacht hardop en draait zich naar het bord om het antwoord op te schrijven. Alle ogen van de klas zijn opnieuw op mij gericht. Maar deze keer lachen ze. Deze keer win ik.